

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. Пазарджик, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.

като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно наказателно дело № 20235220200671 по описа за 2023 година

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на “Снегер Турист” ЕООД, със седалище и адрес на управление с. И., ЕИК 112525521, предст. от управителя Г. К. Л., с ЕГН: *****, против Наказателно постановление № 36-0001145/14.03.2023 г. на директор РД АА Пловдив към ИААА, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

С жалбата се заявява незаконосъобразност на атакуваното НП, чиято отмяна се иска.

В съдебно заседание дружеството не изпраща представител. .

Въззиваемата страна също не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона, установи:

Дружеството – жалбоподател е превозвач, притежаващ лиценз № 0509 за извършване на международен автомобилен превоз на пътници.

В това му качество по отношение на същото била извършена комплексна проверка. Въз основа на представени в хода на проверката документи и справки в ел. масив на ИААА св. С. – инспектор в РДАА – Пловдив установил, че дружеството е допуснало извършаването на 29.10.22г. чрез наетия водач Н. В. на случаен превоз на пътници по маршрут Пазарджик - Ниш, с МПС с рег. № **. превозът бил отразен надлежно в Интербус книжка № 3000607, ведомост N 21.

МПС, с което бил извършен превозът обаче не било включено в списъка на превозните средства към издадения на дружеството лиценз на Общността. При тази констатация свидетелят съставил против дружеството процесния

АУАН, в който му вменил, че е допуснало извършеното нарушение чрез извършване на превоза с МПС, което не е включено в списъка към лиценза - нарушение по чл. 96, „л.1 т.1 от ЗАвП.

Актът е съставен в присъствието на пълномощник, надлежно предявен и връчен .

Въз основа на акта е издадено обжалваното НП.

Последното се атакува с възражения, представени с жалбата и постъпилите писмени бележки.

Актът и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи – л. 4 и чл. 189, ал.12 ЗДвП ; чл. 91 ал.2 вр. ал.1 и. чл. 92 ЗАвП.

Актовете, санкционен и констативен, са издадени при спазване давностните срокове по чл. 34 ЗАНН и възражения в тази посока не са и направени.

Актът и НП имат съдържание , което да е съответно на нормативно установените с чл. 42 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН, като отразените обстоятелства по време, място и извършване на нарушението (получило и своята съответна квалификация) са достатъчни и ясни за разбиране и защита против административно-наказателното обвинение . Доколкото субектът на вмененото нарушение притежава качеството *допустител*, следва уточнението, че това е изрично отразено в акта и НП и че има предвидена с посочената норма на чл. 96,ал.1 т.1 от ЗАвП административно-наказателна отговорност за допустител.

Спазени са били строго формалните процедури по съставяне, предявяване, връчване препис на актовете .

Не съставлява претендираното с жалбата съществено процесуално нарушение факта, че въззиваемият орган не е приел предложението на дружеството за сключване на споразумение и прекратяване на административно-наказателното производство . Предложението е било входено в РДАА в Пловдив още на 22.02.23г. – виж на л. 8. по същото липсва нарочно произнасяне, но последващото издаване на НП обективира решението на наказващия орган за неприемане/отказ на предложението, което е потвърдено и с писмото на л.42 и сл.

Отказът обаче не засяга правата на дружеството по начин, налагащ отмяна на последвалия отказа санкционен акт, но пък са верни твърдения с жалбата, че отправянето на процесното предложение не означава признание на вината и недопустимост на жалбата, както правилно се настоява (виж жалбата). .

Нормата на чл.58г, ал.15 от ЗАНН изрично предвижда, че издаването на наказателно постановление, без *дори* да е направено предложение по ал. 1, изречение второ, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила“. Не съставлява такова и обективираният в случая отказ да се сключи такова, като не на обратния извод сочи логическото и систематично тълкуване на цитираната и предходната (ал.14 на чл. 58г ЗАНН) норма,

както неправилно се счита в жалбата.

Вярно е, че нормата на чл. 58г въведе алтернативен ред за приключване на административно-наказателното производство по диференцирана процедура, почти „огледална“ на гл. 29 НПК. Предложение за такова може да се прави от наказващия орган и от нарушителя (ал.1 на чл. 58г ЗАНН) . При приключване на производството по този ред нарушителят (който прави признание на нарушението, но пък ускорява производството, започнало с акта за установяването му) нарушителят може да бъде санкциониран с глоба е респ. имуществена санкция, която се редуцира в повечето случаи с 30%. Такова предвиждане има в ал.8 на чл. 58г вр. ал. 16 ЗАНН - „Когато със споразумението се налага административно наказание глоба – самостоятелно или с друго наказание, *наказващият орган определя глобата в размер на 70 на сто от минимума или от точно определения размер*, предвиден за извършеното нарушение, а когато в закона не е предвиден минимум, наказващият орган определя размера на глобата в размер не повече от 70 на сто от половината от максимума.

Няма обаче нормативно предвидено задължение за наказващият орган да сключи споразумение. Нормативно установеният режим е **договорен**; зависи от волята на страните и тъкмо поради това законодателят е предвидил хипотеза „когато не бъде постигнато споразумение“ – чл. 58г, ал.14 ЗАНН.

Горното обсъждане сочи, че не в развитото се пред администрацията производство, приключило с издаването на НП, не е допуснато съществено процесуално нарушение.

По същество нарушението не се оспорва и е доказано както с показанията на разпитания актосъставител, извършил процесната проверка (протокол от 13.06.23) така и с писмените доказателства (л.10 и сл. и л.17 - Интербус книжка № 3000607, ведомост N 21 и справка за списъка на МПС към лиценза). Несъмнено установен факт е, че 29.10.22г. дружеството е допуснало извършаването на чрез наетия водач Н. В. на случаен превоз на пътници по маршрут Пазарджик - Ниш, с МПС с рег. № ***, което към датата на превоза не е било включено в списъка на МПС към лиценза (виж на л.17).

Нарушението е правилно квалифицирано по съдържащата състава му административно-наказателна норма на чл. 96, ал.1 , т.1 ЗАВП, която предвижда наложената и с обжалваното НП имуществена санкция в твърд размер 3000 лева.

Изискванията за посочване с списъка към издадения превозен лиценз на МПС, с които ще се осъществява превозваческата дейност имат за цел надлежна информация към контролните органи, за да могат същите да насочат своите проверки към тези МПС, които подлежат на специален режим с оглед създаване на гаранции за сигурността на пътниците/товарите и на другите участници в движението. В процесния случай фактът , че се касае до превоз на пътници и то извън територията на страната не позволява нито извод за маловажност на случая, нито такъв за , несъразмерност на санкцията, определяне в минимален размер.

Що се отнася до **принципът на пропорционалност** – той е задължителен при преценка на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на Европейския съюз. Съгласно трайната практика на Съда на Европейския съюз, държавите-членки имат законен интерес да вземат подходящите мерки за защита на своите интереси. С Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело M. U., C-210/10, т. 23 и цитираната там съдебна практика е установено, че : „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите-членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те, въпреки това, са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността.” Тоест правна уредба по правото на Съюза препраща по този въпрос към националните разпоредби, но с член 4, § 3 от ДФЕС относно принципа за лоялното сътрудничество е предвидено държавите-членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябва да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер –(Решение от 7 октомври 2010 г, дело S. M. S., C-382/09, т. 44 и цитираната в същото съдебна практика). В т. 24 от цитирано решение по делото M. U. - т. 24 и цитираната съдебна практика, е посочено, че когато по правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определянето на националните санкции - тъй като не предвижда изрично критерии за преценка на пропорционалността на подобни санкции, „санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели” . В Решение на Общия съд, VIII, 17 март 2016 година по дело T-817/14, в т.50 отново се застъпва становището, че „ Във връзка с това следва да се напомни, че принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза и е възпроизведен в член 5, параграф 4 ДЕС, изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели. Следователно не става дума да се установи дали приетите от законодателя на Съюза мерки са единствените или най-добрите възможни, а дали те са явно неподходящи по отношение на преследваната цел (вж. решение АТС и др., т. 31 по-горе, EU:T:2013:451, т. 98 и 99 и цитираната съдебна практика).

Така, при приложение на принципа на пропорционалност и посочените

критерии за преценката му по правото на Съюза - следва да се има предвид преследваната цел с реализиране на създадените с НП неблагоприятни за нарушителя последици – а тя е защита на регулираните обществени отношения. В процесния случай, както се спомена, се касае до превоз на пътници и то извън територията на страната с МПС, за което е липсвала информация , гарантираща възможността за своевременна и надлежна проверка, което категорично не позволява извод за несъразмерност на санкцията, определяне в минимален размер.

Горното обосновава решение за потвърждаване на НП.

Предвид горното Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 36-0001145/14.03.2023 г. на директор РД АА Пловдив към ИААА, с което на “Снегер Турист” ЕООД - с. И., ЕИК 112525521, предст. от управителя Г. К. Л., е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____